

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν τὰ Νομοσχέδια ποῦ ξέρεις συζητοῦνται
καὶ λόγοι ἀλλεπάλληλοι 'στὸ βῆμα ἐκφωνοῦνται,
καὶ γίνεται, βρὲ Περικλῆ, μεγάλη φασαρία,
καὶ τοῦ λαοῦ κενόνοται τὰπάνω θεωρεῖα,
καὶ ἰδοὺ ὁ πολυθέλητρος Λεβίδης ρητορεύει
καὶ ὡς πρὸς τὸ Ἀνεύθυνον κατάργησιν γυρεύει,
καὶ ρίχνεται τοῦ βασιληᾶ, καθὼς καὶ τοῦ Τρικούπη,
καὶ τέλος πάντων γίνεται εἰς ὅλους μας κουνούπι,
καὶ αὐτὸς πλεκτάνας φοβερὰς παντοῦ ἀνακαλύπτει,
καὶ αὐτὸς φρικτὸν ἀνάθεμα εἰς τοὺς προδότας ρίπτει,
καὶ λέγει τόσα πράγματα ὡς εἶδος περιφράσεις,
ποῦ νὰ τὰκούσης μιὰ φορά καὶ δέκα νὰ ξεράσης.
Κι' ἐμένα, φίλε Περικλῆ, μὲ πιάνει ἀναγοῦλα,
καὶ ἰδοὺ 'στὴ μέση ἔξαφνα πηδᾷ ἡ Θεοδωροῦλα,
καὶ τοῦ Λεβίδη τὸ παιδί ἀσπάζεται 'στὴ μούρη,
καὶ γίνεται γιὰ τὸ φιλὶ μεγάλο νταβατοῦρι.
'Αλλά κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, ἠσπάσθην κατὰ κόρον
τὸν πατριωτικότερον τοῦ ἔθνους βουλευφόρον
δι' ὅσα ἐξεστόμισαν τὰ παστρικά του χεῖλη
καὶ κατενθουσιάσθησαν καὶ οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι,
ἐνῶ αὐτὸν τὸν εὐγενῆ καὶ ἄμωμον πολίτην
ἕνας ἀγροῖκος βουλευτῆς τὸν εἶπε λωποδύτην,
καὶ εὐθύς ἠκούσθησαν φωναὶ ὡς εἶδος Καννιβάλων
καὶ ζῶα συννεμίγησαν μικρὰ μετὰ μεγάλων.
Φιλήσας δὲ ὁ Θεοδωρῆς τὸν φίλον του μὲ ζέσιν,
ἐγύρισε χαμογελῶν 'στὴν ὑψηλὴν του θέσιν,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐκύτταζε γλυκὰ τὸν Νικολῆ του
καὶ ἐτρέφα εἰς τὴν θέσιν του ἡ φλογερὰ ψυχὴ του,
καὶ συνωμίλουν, Περικλῆ, διὰ βλεμμάτων μόνον,
καθὼς ἐν ζευγὸς τρυφερὸν ἐρωτικῶν τρυγόνων.

Π.—'Αλλά τὰ Νομοσχέδια;

Φ.— Περὶ μένε δλίγον,
καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα θαρρῶ δὲν εἶναι κατεπεῖγον.
Δὲν ἔχω σήμερα καιρὸ γι' αὐτὸ νὰ σὲ φωτίσω,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ προσεχὲς πολλὰ θὰ σοῦ 'μιλήσω
καὶ ἐν παροιμίαις, Περικλῆ, καὶ μὲ ἀλληγορίας,
καὶ θὰ σοῦ δώσω σύντομα σαφεῖς λεπτομερείας.
Λοιπὸν ποῦ λὲς ὁ Θεοδωρῆς ὡς πέντε ὥραις μόνον
διὰ τὰ Νομοσχέδια ὠμίλησε μὲ τόνον,
καὶ ἀφοῦ διὰ τὸ σ τ ἰ ὁ υ ς κ β ὁ ἐλύσσαξε κι' ἐκόπη,
μᾶς εἶπε πῶς τὸ Σύνταγμα δὲν θέλει κι' ἡ Εὐρώπη,
καὶ πῶς ὁ νῦν Πρωθυπουργός, ποῦ ὡς σωτὴρ ἐκλήθη,
μετὰ τοῦ Στήλμαν, Περικλῆ, κρυφὰ συνεννοήθη
νὰ ρίξουν καὶ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους,
καὶ οὕτω πῶς νὰ μείνωμεν γυμνοὶ 'στουὺς πέντε δρό-
'Αφοῦ δὲ εἶπε καὶ αὐτὰ μὲ δύναμιν μεγάλην, [μους.
περὶ μηχανορραφιῶν ἀνέφερε καὶ πάλιν,
πῶς ὁ Τρικούπης δηλαδὴ τοῦ ἔστηνε παγίδα,
ἐνῶ ἐκεῖνος ἰδρωσε νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα,
πῶς τοῦτος δὲν τὸν ἄφησε τὸν πόλεμον νὰ κἀνῃ,
πῶς ὅλοι ἐξεμάνησαν κατὰ τοῦ Δεληγιάννη,

πῶς ὁ Τρικούπης κι' οἱ λοιποὶ μ' ἀπάτην καὶ μὲ δόλον
καὶ τὸν στενὸν ἀποκλεισμὸν μᾶς ἔφεραν τῶν στόλων,
πῶς ὅλοι φαίνονται δειλοὶ κι' ἀχρεῖοι συνωμόται,
ἐπίορκοι, ριψάσπιδες κι' Αὐστριακοὶ προδόται,
μὴ ἔχοντες οὔτ' ἱερὸν οὔτ' ὄσιον κανένα,
ζητοῦντες νὰ καταργηθοῦν τὰ καθιερωμένα,
ὕβριζοντες τὸ καθεστῶς, ὕβριζοντες τὸν τόπον,
καθὼς καὶ τὴν ὑπόληψιν κλεινῶν ἀντιπροσώπων,
οὓς περ πρὸς κλέος ἀφθιτον αὐτοῦ τοῦ βασιλείου
ἀνέδειξεν ἡ ἐνδοξὸς ἑβδόμη Ἀπριλίου,
καὶ πῶς τὸ ἔθνος δηλαδὴ καθέννας μας προδίδει,
ἐκτὸς ἐκεῖνον μοναχὰ καὶ τοῦ μιξο-Λεβίδη.
Τοιαῦτα ἔλεγε σχεδὸν τοῦ Θεοδωρῆ τὸ στόμα
καὶ σὰν καλάμι ἔτρεμε τοῦ καθενὸς τὸ σῶμα.
καὶ ἡ Ροζοῦ ἐφούσκωνε καὶ ἡ Βουλὴ ἐσίγα
καὶ ὁ Τράκας θούρια θερμὰ ἐψέλλιζε τοῦ Ρήγα,
ὁπότεν ἤκουσ ἤκουσα ὀγκανισμῶν ἀγρίων
καὶ τρεῖς κενώσεις ἔγιναν τῶν ἄνω θεωρείων,
καὶ ἐφρύαξαν οἱ βουλευταὶ κι' ἐλύθησαν αἱ γλῶσσαι,
καὶ φεύγει ὁ κυρίαρχος πατεῖς με καὶ πατῶ σε.
'Αφοῦ δὲ καθησύχασαν τὰ πράγματα κατόπιν,
ὁ Θεοδωρῆς ἐπέπεσεν ἐκ νέου 'στὴν Εὐρώπην,
καὶ εἶπε τὰ ἴδια, Περικλῆ, ποῦ σοῦπα παραπάνω,
καὶ ἐκ τῶν ὁποίων οὔτε γρῦ κι' ἐγὼ καταλαμβάνω.
Διότι βέβαια καὶ σύ καὶ ὁ καθέννας ξέρει
πῶς τὸ μῆαλὸ τοῦ Θεοδωρῆ ἀκόμα ὑποφέρει,
καὶ ὡς τώρα 'στὸ κεφάλι του στριφογυρίζουν δόλοι,
καὶ αὐτὸ τὸ πάθος τῶπαθε καὶ ἡ παρέα ὄλη.
Κι' ἀκόμα εἶναι ἀνθρωποὶ πολλοί, βρὲ ἀδελφέ μου,
ὁποῦ θαρροῦν τὸν Θεοδωρῆ ὡς ἄνδρα τοῦ πολέμου,
καὶ ἂν δὲν ἐμποδίζετο μὲ τὰς δολοπλοκίας,
πῶς πόλεμον θὰ ἔκαμνε δεινὸν κατὰ Τουρκίας.
Κι' ἂν ἔχης πέντε δάκτυλα 'στὸ χεῖρι μὴ μουντζώνης,
καὶ ἂν ραμπαδόξυλο βαστᾷς μὴν τοὺς ξυλοφορτώνης,
καὶ ἂν ἔχης σάλιο, Περικλῆ, 'στὴ γλῶσσα μὴν τοὺς

καὶ ἂν ἔχης πόδια, μὴ κλωτσιαῖς 'στὰ πσινα τοὺς δι-
Π.—'Αλλά τὰ Νομοσχέδια; [νῆς.

Φ.— Σοῦ εἶπα κι' ἀνωτέρω
πῶς δι' αὐτὰ τὴν γνώμην μου 'στὸ προσεχὲς θὰ φέρω.
Καὶ βάλε, φίλε Περικλῆ, μιὰν ἄσπρη 'πουκαμίσα,
καὶ πᾶμε 'στὴν Κολοκυθοῦ, καὶ πᾶμε 'στὰ Πατήσα,
'στὴν Κηφισσίᾳ, 'στὸ Φάληρον, 'στὰ ὕψη τῆς Πεντέλης,
εἰς τοῦ Τρελλοῦ τὴν κορυφὴ καὶ σ' ὅποιο μέρος
[θέλεις,

καὶ σ' ἕναν ἴσκιον, Περικλῆ, ἄς πέσωμ' ἀπὸ κάτω,
νὰ ποῦμε γιὰ τὸ Σύνταγμα τὸ τρεῖς ἀναθεμά το'
καὶ ἀφοῦ πολλὰς περὶ αὐτοῦ ἀκούω συζητήσεις,
πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ φέρωμεν τὰς ἰδικὰς μας κρίσεις.
Καὶ τώρα γιὰ σοῦ, Περικλῆ...

Π.— Ποῦ πᾶς, μωρὲ κασιδίη;

Φ.— Πηγαίνω μόνος μου νὰ βρῶ τὸν τρυφερὸν Λεβίδη
νὰ τοῦ εἰπῶ, ἂν σκέπτεται τὸ ἔθνος νὰ συνδράμῃ,
τὴν νέαν ἀνακριτικὴν ἐπιτροπὴν νὰ κάμῃ,
τὴν τήβεννον τοῦ δικαστοῦ καὶ τώρα νὰ φορέσῃ
καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους μάρτυρα κι' ἐμὲ νὰ προσκαλέσῃ,
λεπτομερῆ ἐξηγήσιν δι' ὅλα νὰ τοῦ δώσω
καὶ πάντα δόλον μυστικὸν σ' αὐτὸν νὰ φανερώσω,
καὶ ἂν μ' ἐπιτρέψῃ, Περικλῆ, θὰ τὸν 'ρωτήσω πάλι
πότε τὸ σπῆν τοῦ μπαμπᾶ 'στὸ λῶτο θὰ μᾶς βγάλλῃ;
Τί γίνεται, βρὲ ἀδελφέ, κι' ἀκόμη τί θὰ γένη,
ἀφοῦ κι' ὁ πολυθέλητρος ἀνακριτῆς μᾶς βγαίνει!

Π.— Μὲ τοῦτον τὸν Λεβίδη σου ἐπῆρες τὸ μῆαλό μου,
καὶ ὄρσε δέκα χαστουκιάς, παληρόσκυλο τοῦ δρόμου.